

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

16 юни 1966 година*

По дело 57/65

с предмет преюдициално запитване от Finanzgericht des Saarlandes (Финансов съд, втори състав), отправено на основание член 177 от Договора за създаване на Европейската икономическа общност, постъпило в Съда, по висящото дело пред упоменатия съд между,

Alfons Lütticke GmbH от Koeln-Deutz, представляван от неговия процесуален представител *ad litem*, Peter Wendt, ул. „Bieberstraße“ № 3, Hamburg 13,

ищец,

срещу

Hauptzollamt Saarlouis,

ответник,

СЪДЪТ,

в състав: г-н Ch. L. Hammes, председател, г-н L. Delvaux и г-н W. Strauß, председатели на състав, г-н A. M. Donner, докладчик, г-н A. Trabucchi, г-н R. Lescourt и г-н R. Monaco, съдии,

генерален адвокат: г-н J. Gand,

секретар: г-н A. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. Първи и втори въпрос

В своя първи въпрос, Finanzgericht des Saarlandes иска Съдът да постанови дали член 95, параграф 1 от Договора за Европейската икономическа общност има директно приложение и създава лични права, които националните съдилища трябва да вземат предвид. Ако на този въпрос се отговори отрицателно,

* Език на производството: немски.

Finanzgericht пита, дали от 1 януари 1962 г., параграф 3 от същия член, заедно с параграф 1, имат пряко действие и създават правата, упоменати по-горе.

Необходимо е да се разгледат двата въпроса заедно и преди всичко да се изяснят отношенията между упоменатите параграфи от член 95.

В член 95, параграф 1 от Договора, като основна и постоянна разпоредба на правото на Общността се заявява, че държавата-членка не може да налага върху стоки на друга държава-членка по-висок вътрешен данък от този, който е наложен върху подобни вътрешни стоки. Такава система, често приета от Договора за Европейската икономическа общност за да гарантира еднаквото отношение към гражданите в Общността съгласно техните национални системи, представлява във финансовите въпроси необходима основа за общия пазар. За да се улесни приспособяването на националните правни системи към това правило, член 95, параграф 3 позволява на държавата-членка гратисен период, който продължава до началото на втория етап от преходния период, което означава до 1 януари 1962 г., за да отмени или измени всички „разпоредби, които съществуват към момента на влизането на Договора за Европейската икономическа общност в сила и които са в противоречие с предхождащите правила”. Така член 95 съдържа основното правило, което предвижда с обикновена отлагателна клауза по отношение на разпоредбите, които съществуват към момента на влизането на Договора. От това трябва да се заключи, че при изтичането на упоменатия период, основното право се очертава безусловно в пълна сила.

Поставеният от Finanzgericht въпрос трябва да се разгледа в смисъла на упоменатите по-горе разсъждения.

Член 95, параграф 1 от Договора за Европейската икономическа общност съдържа забрана срещу дискриминацията, представляваща едно ясно и безусловно задължение. С изключение на параграф 3, това задължение не е определено от никакви условия или ограничения при неговото приложение или действие, що се отнася до вземането на мерки или от институциите на Общността или от държавите-членки. Тази забрана, следователно, е изцяло правно основана и като резултат от това е способна да произведе пряко действие върху правните отношения между държавите-членки и лицата под тяхна юрисдикция. Фактът, че този член определя държавите-членки като субекти на задължението за недискриминация, не означава, че лицата не могат да се ползват от него.

Що се отнася до член 95, параграф 3, той всъщност не налага задължение върху държавите-членки за „отмяна” или „изменение” на всички разпоредби, които са в противоречие с правилата, уредени в предходния параграф. Упоменатото задължение, въпреки това, не оставя никакво право на преценка на държавите-членки по отношение на датата, до която тези действия трябва да бъдат извършени, което означава преди 1 януари 1962 г. След тази дата е достатъчно за националните съдилища да открият, по образувани пред тях дела, че прилагашите мерки на оспорваните национални правни норми са били приети

след 1 януари 1962 г., за да могат да приложат параграф 1 директно при всички случаи. По този начин разпоредбите на параграф 3 предотвратяват прилагането на основното правило само по отношение на прилагащите мерки, приети преди 1 януари 1962 г. и основаващи се на разпоредбите, съществуващи при влизането на Договора за Европейската икономическа общност в сила.

В устните и писмени заключения, които са били представени на Съда по време на процедурата, три правителства са се позовали на член 97, за да поддържат различни тълкувания на член 95.

Предоставяйки на държавите-членки правото да налагат данък върху оборота, изчислен върху кумулативна многостепенна данъчна система, да установят средна ставка за стоки или групи от стоки, упоменатия член представлява специално правило за адаптиране на член 95 от Договора и това правило, по своя характер, не е способно да има пряко действие върху отношенията между държавите-членки и лицата, които попадат под тяхната юрисдикция. Това положение е специфично за член 97 от Договора за Европейската икономическа общност и при никакви обстоятелства не може да оказва влияние върху тълкуването на член 95.

От упоменатото по-горе следва, че въпреки изключението на параграф 3 относно разпоредбите, които съществуват при влизането на Договора в сила до 1 януари 1962 г. забраната, съдържаща се в член 95 има пряко действие и създава лични права, които националните съдилища трябва да вземат предвид.

2. Трети въпрос

В своя трети въпрос, Finanzgericht иска от Съда да определи дали „параграфи 1 и 3 от член 95 от Договора за Европейската икономическа общност, в съответствие с членове 12 и 13 от него, имат пряко действие, създаващо лични права, които националните съдилища трябва да вземат предвид”.

Тъй като този въпрос се повдига само, в случай че Съдът отговори отрицателно на първите два въпроса, не е необходимо да се му се дава отговор. Въпреки това, трябва да бъде ясно, че членове 12 и 13, от една страна, и член 95, от друга страна, не могат да се прилагат съвместно по едно и също дело. Таксите, които имат равностоен на мито ефект, от една страна, и вътрешното данъчно облагане, от друга страна, се регулират от различни системи. В това отношение следва да се отбележи, че такса, която има за цел да компенсира действието на вътрешното данъчно облагане, във връзка с това приема вътрешната характеристика на данъчното облагане, чието действие цели да компенсира.

По съдебните разноски

Разноските, направени от правителството на Кралство Нидерландия и от Комисията на Европейските общности, от правителствата на Федерална република Германия и Кралство Белгия, които са представили своите становища пред Съда, не могат да бъдат предмет на възстановяване.

Доколкото това производство засяга страните по главното производство, то има характера на фаза в делото, висящо пред Finanzgericht des Saarlandes, и решението относно съдебните разноси е въпрос от компетентността на този съд.

По изложените съображения, Съдът реши:

- 1. Член 95, параграф 1 има пряко действие и създава лични права, които и националните съдилища трябва да защитават.**
- 2. Като резултат от член 95, параграф 3, параграф 1 от същия член се прилага за разпоредбите, които съществуват по време на влизането в сила на Договора, само от началото на втория етап от преходния период.**

и разпорежда, че Finanzgericht des Saarlandes е съдът, който трябва да постанови решение относно разноските по настоящата процедура.

Подписи

Произнесено на открито съдебно заседание в Люксембург на 16 юни 1966 година.

Подписи